

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

04/01/2026

Ἡ Εὐαγγελική περικοπή πού διαβάζουμε στήν Ἐκκλησία μας τήν Κυριακή πρό τῶν φώτων, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εἶναι μὲν ἀπλή καί λιτή στό περιεχόμενό της, ὅμως μεγάλη σέ διαχρονικές ἀλήθειες. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἐνῶ βρίσκονταν στήν ἔρημο προετοιμάζει τούς ἀνθρώπους ὥστε νά δεχθοῦν τόν ἐρχόμενο Μεσσία. Καί αὐτό τό ἐπιτυγχάνει μέ δύο ἀπλά πράγματα, τά ὁποῖα δίδαξε καί ὁ Ἰησοῦς ἀργότερα μέ τήν πληρότητά τους. Ὁ Τίμιος Πρόδρομος βαπτίζει τούς ἀνθρώπους παρέχοντάς τους ἄφεση ἁμαρτιῶν. Ἐπομένως τόσο τό βάπτισμα, ὅσο καί ἡ ἐξομολόγηση τῶν ἁμαρτιῶν προϋπάρχουν σάν ἐκκλησιαστικές πρακτικές ὅμως χωρίς τό χάρισμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Πατερική σκέψη βλέπει πάντοτε ἀλληλένδετα τή σχέση τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ μυστηρίου τῆς Μετανοίας (Ἐξομολογήσεως). Τό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος πού μᾶς προσφέρει ὁ Ἰησοῦς μέ τήν Θεοφάνειά Του στόν Ἰορδάνη, εἶναι τό «*ὕδωρ τῆς ἀπολυτρώσεως καί τοῦ ἀγιασμοῦ*» γιά τόν κάθε ἄνθρωπο πού προσέρχεται σέ αὐτό. Ταυτόχρονα ὅμως γίνεται καί προοπτική ζωῆς, τῆς ὁποίας μέλημα καθίσταται πλέον ἡ διατήρηση αὐτῆς τῆς Καθαρότητας καί Ἀγιότητος πού δωρίζει τό Βάπτισμα.

Λέει πολύ χαρακτηριστικά ὁ Μ. Βασίλειος τά ἐξῆς βαθυστόχαστα λόγια: «*ὁ Ἰωάννης ἐκήρυσσε τό βάπτισμα τῆς μετανοίας... ὁ Χριστός κηρύσσει τό Βάπτισμα τῆς υἰοθεσίας... Τό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦταν ἡ εἰσαγωγή, τό Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ τελείωση. Ἐκεῖνο ἦταν ἡ ἀποκοπή ἀπό τήν ἁμαρτία, αὐτό εἶναι ἡ οἰκείωση μέ τό Θεό*» (ΕΠΕ 6, 248).

Στήν Ἐκκλησία μας ἀκούεται καί πάλι ἡ φωνή τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ Προφήτου καί Προδρόμου Ἰωάννου νά μᾶς καλεῖ νά ἐτοιμάσουμε τήν ὁδόν τοῦ Κυρίου. Καί παρότι ἡ φωνή του δέν ἀκούεται πλέον στήν ἔρημο, ἀλλά στίς πυκνοκατοικημένες πόλεις τοῦ σύγχρονου κόσμου μας, καί παρότι ἡ ὁδός τοῦ Κυρίου εἶναι πλέον γνωστή σέ ὅλους μας, γιατί μᾶς τήν ἀποκάλυψε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μέ τό Εὐαγγέλιό Του, ἡ φωνή καί ἡ πρόσκληση τοῦ τιμίου Προδρόμου συνεχίζει νά διατηρεῖ καί σήμερα τήν ἐπικαιρότητά της. Γιατί ἔρημος εἶναι πολλές φορές ἡ κοινωνία μας, στήν ὁποία οἱ ἄνθρωποι ζοῦν χωρίς νά ἐπικοινωνοῦν ὁ ἓνας μέ τόν ἄλλο, γιατί

πολλές φορές ἔρημος γίνεται ἡ ψυχὴ μας καὶ ἡ ζωὴ μας ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες μας καὶ ἀπὸ τὴν ἀπουσία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ἔπαυσε νὰ μᾶς ἐπαναλαμβάνει τὴν πρόσκληση τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ νὰ μᾶς καλεῖ νὰ ἐτοιμάσουμε τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, ὄχι κάπου ἄλλου, ἔξω ἀπὸ ἐμᾶς, ἀλλὰ μέσα στὴν ψυχὴ μας καὶ στὴ ζωὴ μας. Γιατί ὁ Χριστὸς εἶναι ἐδῶ, στέκεται καὶ χτυπᾷ τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς μας, ἀλλὰ σεβόμενος τὴν ἐλευθερία πού μᾶς χάρισε δὲν μπαίνει, ἐὰν δὲν τὸν προσκαλέσουμε, ἐὰν δὲν θελήσουμε μόνοι μας νὰ ἐτοιμάσουμε τὴν ὁδὸ του στὴν ψυχὴ μας καὶ στὴ ζωὴ μας.

Γιὰ νὰ γίνουμε μέτοχοι τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ νὰ ἀναγεννηθοῦμε πνευματικά καὶ νὰ ζήσουμε τὴν χαρὰ τῆς παλιγγενεσίας καὶ τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι ἀπαραίτητο καὶ σημαντικό νὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ στάδιο τῆς πνευματικῆς προετοιμασίας. Χωρὶς δηλαδή μετάνοια, χωρὶς ἀλλαγὴ τῆς στάσης μας ἀπέναντι στοῦ Θεοῦ καὶ πρὸς τὸν πλησίον, δὲν μποροῦμε νὰ καταστοῦμε δεκτικοὶ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἡ Μετάνοια, ἡ Ἐξομολόγηση, ἡ κάθαρση τῆς καρδιᾶς μας ἀπὸ ἐμπαθεῖς καὶ πονηροὺς λογισμοὺς, καὶ κυρίως ἡ ἀπόφασή μας νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν εὐθύ δρόμο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ τὴν πνευματικὴν μας ἀναγέννηση. Καὶ ἡ μεγάλη εὐεργεσία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν εὐκαιρία πού μᾶς προσφέρεται μὲ τὴν μετάνοια, νὰ ἀρχίσουμε δηλαδή ἐκ νέου τὴν πνευματικὴν μας ζωὴ, νὰ θέσουμε ἕνα νέο ξεκίνημα, ἄσχετα ἀπὸ τὸ πόσο χρόνο χάσαμε ἀπὸ τὴν ζωὴ μας βαδίζοντας σὲ κακοτράχαλα μονοπάτια. Ἴσως μὲ τίς συνθήκες πού ἐπικρατοῦν στὴν ἐποχὴ μας, τὸ κήρυγμα τῆς μετάνοιας νὰ ἀκούγεται σάν “φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ”, δηλαδή σάν λόγια ἐξωπραγματικά καὶ ἀνεφάρμοστα. Ὡστόσο, ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι, θὰ ἔχουν τίς ἴδιες πνευματικὲς ἀνάγκες καὶ τίς ἴδιες ἀναζητήσεις. Ἀκόμα καὶ ὅταν ψάχνουμε σὲ λάθος κατευθύνσεις, αὐτὸ πού ἐπιζητοῦμε εἶναι ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης καὶ ἡ πληρότητα τῆς ψυχῆς μας. Μόνο πού τότε διαδέχεται ἡ μία ἀπογοήτευση τὴν ἄλλη. Ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου βρίσκεται στοῦ μήνυμα τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰωάννη, “μετανοεῖτε, καθαριστεῖτε πνευματικά, γιὰ νὰ λάβετε ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὴ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού φέρνει τὴν ἀληθινὴν χαρὰ καὶ τὴν πληρότητα στὴ ζωὴ σας”.

Ἡ φωνὴ του λοιπόν, μᾶς καλεῖ νὰ ἐπιστρέψουμε ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς ἀδιαφορίας στοῦ δρόμο τῆς σωτηρίας. Νὰ ἐτοιμάσουμε «τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου» μὲ τὴν μετάνοια καὶ τὴν ἀποκοπὴ τῶν παθῶν καὶ νὰ εἰσέλθουμε μαζί Του στὴ βασιλεία τῆς χάριτος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ὁ

δρόμος στὸν ὁποῖο μᾶς καλεῖ ὁ Τίμιος Πρόδρομος εἶναι ἐπίπονος, ἀνηφορικός, δύσβατος γιὰ μᾶς πού δέν διαθέτουμε πνευματικές δυνάμεις. Γι' αὐτό μέ ταπείνωση καί σεβασμό ἄς ἀπευθύνουμε στὸν πάνσεπτο τοῦ Χριστοῦ Πρόδρομο αὐτά τὰ περίφημα λόγια τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου: «*Τὸ χέρι σου πού ἄγγιξε τὴν ἁγία κεφαλή τοῦ Δεσπότη, ὕψωσε το πρὸς Αὐτόν γιὰ μᾶς παρακλητικά. Τὰ μάτια σου πού εἶδαν τὸ Πανάγιο Πνεῦμα νά κατεβαίνει σάν περιστέρι, σήκωσε το πρὸς Αὐτόν, Βαπτιστά, γιὰ νά γίνεται σέ μᾶς εὐσπλαχνικός...*».

Ἄς ἔχουμε λοιπόν, ἀγαπητοί μου χριστιανοί, τὰ μάτια καί τὰ αὐτιά τῆς καρδιᾶς μας ἀνοιχτά καί τίς καρδιές μας ἔτοιμες καί δεκτικές.

Ἀμήν!

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τραϊκάκης